

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 358/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť K. B. F., spoločnosť s ručením obmedzeným, P., P., zastúpenej P. A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, spol. s r. o., P., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C 205/2008 z 11. decembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 39/2010 z 22. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. B. F., spoločnosť s ručením obmedzeným, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2010 doručená sťažnosť K. B. F., spoločnosť s ručením obmedzeným, P., P.(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej P. A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, spol. s r. o., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods.

1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn 11 C 205/2008 z 11. decembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 39/2010 z 22. apríla 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Podaním doručeným ústavnému súdu 7. septembra 2010 bola sťažnosť sťažovateľky doplnená.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva: *«Rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 11 C 205/2008 zo dňa 11. 12. 2009 súd vyhovel žalobe žalobcu v časti, keď určil, že žalobca je vlastníkom prístavku, v ktorom sa nachádza schodište, výťahy, výťahové šachty a ktorý je znázornený v prílohe znaleckého posudku Ing. M. G. č. 48/2009 pod foto č. 1 ako „schodište a výťahy“ a ktorý je súčasťou nehnuteľnosti súp. č. 12577 - starej mraziarenskej kocky zapísanej na LV č. 13117 kat. úz. P. a ktorý sa nachádza na parcele KN 6214/27 - zastavané plochy a nádvoria zapísanej na LV č. 6677 kat. úz. P.*

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 16 Co 39/2010 zo dňa 22. 04. 2010 potvrdil odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa.»

V uvedenom konaní bola sťažovateľka žalovaná.

Podľa sťažovateľky je rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu nezákonný.

Sťažovateľka ďalej uvádza: *„Súd vo výroku rozsudku uviedol, že žalobca je vlastníkom prístavku, podľa foto č. 1 s odkazom na znalecký posudok a evidenciu nehnuteľností.*

Žalobca podal určovaciu žalobu, pričom vo výroku rozsudku takéto určenie absentuje (nedomáhal sa toho, o čom rozhodol rozsudkom súd / súd rozhodol nad rámec žalobou uplatneného nároku a teda inak, ako to bolo uplatnené žalobcom), no navyše žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení a naliehavý právny záujem nie je zrejmý ani z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.“

Podľa sťažovateľky je podmienkou úspešnosti určovacej žaloby «... *naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a to u žalobcu. Požadovaná naliehavosť právneho záujmu je chápaná jednak v zmysle časovom (potreba odstránenia neistoty musí byť aktuálna), jednak v tom zmysle, že žalobca nemá inú možnosť, hlavne že nemá možnosť žalovať na plnenie z toho istého právneho pomeru. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia žaloby bez toho, že by sa posudzovala jej vecná opodstatnenosť (Rozsudok NS SR sp. zn.: I M Cdo 7/2004).*

Pre vymedzenie naliehavosti právneho záujmu platí zásada, že nie je možné žalovať na určenie tam, kde sa dá žalovať na plnenie.

Žalobca mal teda možnosť vec riešiť iným spôsobom právnej ochrany. Súd túto skutočnosť nedostatočne skúmal predtým, ako začal vecne posudzovať predmetnú právnu problematiku. Možnosť žalovať na plnenie preto z pravidla znamená, že odpadá procesná podmienka žaloby určovacej, čo súd vedie k jej zamietnutiu bez toho, že by sa zároveň zaoberal jej vecnou opodstatnenosťou.

Súd sa naliehavosťou právneho záujmu zaoberal pri rozhodovaní naopak až nakoniec, pričom uviedol, že sa určovacou žalobou vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov a predíde sa ňou prípadným žalobám na plnenie.

Odklon od zaužívanej právnej praxe súd vôbec nevysvetlil a rozsudok je v tejto časti i nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Podľa prvého článku Ústavy SR - Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).

Rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou

obmedzenou pre svoj región. Úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky (Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v Francúzsko [GC], č. 24846/94 a 34165/96 až 34173/96, ods. 59, CEDH 1999-VII).

Podľa názoru ústavného súdu (Nález III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

*Pravidlo, že kto sa chce odchyliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie) je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. ALEXY, R.: *A Theory of Legal Argumentation. A Theory of Rational Discourse as Theory of Legal Justification*. Oxford: Clarendon Press, 1989, s. 277-278).*

Súd nevykonal vo veci potrebné a náležité dokazovanie, aj keď v tejto konkrétnej právnej veci tak podľa ust. § 120 ods. 1 O. S. P. vykonať pre správne rozhodnutie mal.

Už v našom prvom Vyjadrení k žalobe zo dňa 16. 03. 2009 adresovanom súdu sme okrem iného (nedostatok nalievavého právneho záujmu) uviedli, že žalobca nadobudol majetok v konkurznom konaní. Podľa príslušných zákonných ustanovení súvisiaceho špeciálneho právneho predpisu môže byť predmetom prevodu majetku úpadcu od správcu konkurznej podstaty len to, čo je zaradené do Súpisu podstaty.

Predmetný prístavok nebol zaradený do súpisu konkurznej podstaty a práve tieto okolnosti bolo potrebné v konaní súdom prvého stupňa skúmať a preveriť. Súd neúplne zistil skutkový stav veci potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, resp. dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Len majetok zaradený do súpisu konkurznej podstaty môže byť ocenený a len ten majetok môže byť predmetom predaja. Ak sú pochybnosti, či vec do konkurznej podstaty patrí, zapíše sa do súpisu s poznámkou tak, aby boli dané zákonné práva dotknutým - tretím osobám. V Súpise podstaty absentuje akákoľvek poznámka o takýchto dôvodoch, keďže tejto časti majetku sa Súpis ani netýkal.

Správca konkurznej podstaty nikdy predmetný majetok do súpisu nezaradil, nebol ocenený a nemohol byť ani predmetom prevodu, ktorý schvaľuje konkurzný súd svojim rozhodnutím - opatrením. Predmetná stavba, ktorú súd nazýva prístavok, je našim majetkom.

Toto vyplýva i z podania nového správcu konkurznej podstaty, ktoré adresoval ešte dňa 08. 10. 2009 Krajskej prokuratúre v Košiciach (Žiadosť o vstup prokurátora do konkurzného konania).

Akceptáciou argumentácie žalobcu a akceptáciou predmetného súdneho rozhodnutia by predsa došlo k prevodu majetku mimo konkurzného konania v rozpore s právami tretích osôb (vlastníkov) a právami veriteľov a k ukráteniu veriteľov, pretože záujemcovia o kúpu majetku boli vtedajším správcom konkurznej podstaty informovaní zákonným spôsobom tak, že predmetom prevodu je len stará mraziarenská kocka bez ďalšieho.

Právo má byť nástrojom spravodlivosti.

Naša spoločnosť považovala a považuje tento majetok za svoje vlastníctvo a ak by správca konkurznej podstaty o tom zaradením do Súpisu podstaty rozhodol inak (súpis podstaty sa považuje za rozhodnutie dané na roveň súdnemu rozhodnutiu a preto zákonodarca pripúšťa vylučovaciu žalobu), boli by sme podali na príslušný konkurzný súd (nie všeobecný súd) príslušnú žalobu na ochranu našich vlastníckych práv, keďže tento je jediný príslušný vo veci konať. Správca vec nezaradil do súpisu, teda nemohla a nebola ani ocenená (tu neobstojí odkaz na znalecký posudok znaleckej organizácie S. A., keďže rozhodný je Súpis podstaty a je potrebné vnímať rozdiel medzi ocenením majetku a spôsobilosťou previesť vlastnícke právo), nebola ani prevedená. Majetok patriaci do konkurznej podstaty možno speňažovať jedine podľa zákona o konkurze a vyrovnaní. Zaradiť majetok do konkurznej podstaty možno jedine postupom podľa zákona o konkurze a vyrovnaní. Tunajší súd mal celú žalobu zamietnuť a nie pokúšať sa meniť takto vlastnícke vzťahy.

Súd však rozsudkom konštatoval (výrok neuvádza, že určil), že súčasťou starej mraziarenskej kocky je aj prístavok. Keďže mal byť predmetom prevodu v kúpnej zmluve od správcu konkurznej podstaty.

Toto súd skonštatoval nesprávne, keďže okrem iného zo súdom vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že prístavok je samostatnou časťou stavby odlišnou od

stavby starej mraziarenskej kocky. Mesto P. vydalo súpisné číslo tejto stavbe v súlade so zákonom, po zmene príslušných právnych predpisov po tom, čo v minulosti boli pridelené súpisné čísla len „areálom štátnych stavieb“ nie jednotlivým stavbám, a ak sa k tomu nevyjadri] stavebný úrad, teda inštitúcia zriadená zákonom, nemôže to byť na ťarchu žalovaného. Žiadosťou o pridelenie súpisných čísel stavbám sme predsa naplňali obsah platného právneho predpisu a nie iniciovali právny chaos ako to nepriamo uvádza súd prvého stupňa. Navyše od súpisného čísla sa predsa vlastnícke právo odvodiť nemôže. Nehnutelnosť sme darovali preto, že sme mali oprávnenie nakladať so svojim majetkom a nešlo o protiprávny úkon. Jeho cieľom bolo práve zabezpečiť stav, aby bol konkurz odvrátený. Mali sme snahu a záujem vyriešiť vtedy vzniknuté ekonomické problémy, nič iné. Konkurz nakoniec vyhlásený bol a predmetný majetok sa stal jeho súčasťou. To že ho vtedajší správca predal hlboko pod cenu, bolo aj príčinou jeho výmeny konkurzným súdom. Z našej strany išlo o konanie dobromyseľné, slušné a zákonné, aj keď v našich končinách neobvyklé. Iní veritelia totiž pred hroziacim konkurzom (či exekúciou) sa majetku spoločností „zbavujú“ a nie doň vkladajú, takže konštatovanie nejakého „úmyslu“, za ktorý ako žalovaný máme „niest' aj zodpovednosť“ je nesprávne a nie na mieste.

Naopak súdnym rozhodnutím sa teraz vytvoril stav, keď užívať našu nehnuteľnosť bez schodov (i výťahov) už nebudeme môcť, náš majetok by tak bol znehodnotený. Žalobca to však i doteraz nerušene mohol, keď mal možnosť nerušeného vstupu do svojej nehnuteľnosti i cez samostatný uzamykateľný vstup a to i na jej jednotlivé podlažia. Konštatovanie súdu, že sa užívať stará mraziarenská kocka nemôže, je nesprávne. Budova je funkčná a užívania spôsobilá, iba nie je žalobcom z nejakých dôvodov na jeho strane doposiaľ využívaná.».

Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že krajský súd už uvedené argumenty „... nezobral do úvahy a navyše vyhlásil rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a to v čase, kedy už ani žalobca nebol vlastníkom predmetných nehnuteľnosti cez vlastníctvo ktorých si uplatnil svoj nárok v žalobe. Žalobca vystupoval v tomto odvolacom konaní ako účastník konania, aj keď nebol aktívne legitimovaný byť účastníkom takéhoto súdneho konania. Voči žalobcovi bolo totiž vedené exekučné konanie a dražbou súdneho exekútora došlo k prechodu vlastníckeho práva starej mraziarenskej kocky súp. č. 12577, na par. č. 6214/16, v kat. úz. P. a teda žalobca už ani nemohol byť účastníkom

odvolacieho konania v súlade so zákonom. Nekonalo sa o jeho právach, ale o právach tretích osôb. Navyše žalobca ešte aj v súčasnosti vo veci aktívne vystupuje pred súdom, keď podal dňa 01. 07. 2010 na Okresný súd v Prešove Dovolanie zo dňa 24. 06. 2010 voči rozhodnutiu súdu v časti, kde mu súd nevyhovel. Máme za to, že na takýto postup už nie je, resp. nebol aktívne legitimovaný.“.

Podľa sťažovateľky je „Súčasný právny stav vytvorený predmetným rozhodnutím krajského súdu je nezákonný, keďže vlastníctvo bolo určené žalobcovi v tomto konaní, ktorý je osobou odlišnou od vlastníka nehnuteľnosti, od ktorej sa toto právo malo odvodzovať. Najmä však došlo k zásahu do našich práv, keďže nám v podstate bolo odňaté vlastníctvo k majetku, ktorý nám nepochybne patrí. Konštatácia urobená súdom vo výroku, že žalobca je vlastníkom prístavku určeného podľa fotografie je nezákonným rozhodnutím, ktoré je urobené v rozpore so skutkovým stavom a najmä v rozpore so zákonom. Rozhodnutím súdu sme boli poškodený a právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon.“.

Sťažovateľka je toho názoru, že „Absencia odpovedí na vyššie uvedené právne otázky znamená neodôvodnenosť a arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, nezlučiteľnú s obsahom základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutím tak bolo porušené i naše právo nerušene vlastniť a užívať majetok.“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn.: 11 C 205/2008 zo dňa 11. 12. 2009 spolu s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 16 Co 39/2010 zo dňa 22. 04. 2010:

- bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,

- bolo porušené právo sťažovateľa vlastniť majetok garantované čl. 20 ods. 1 a ods. 3 Ústavy SR.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 16 Co 39/2010 zo dňa 22. 04. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- EUR.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania

sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj

opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bola sťažovateľka oprávnená podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o čom vedela, odvolanie podala a krajský súd o ňom svojím rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľky však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jej subjektívnych názorov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu preto zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu sú v súlade s označeným článkom ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku, odvolaním proti rozsudku okresného súdu, ako aj súvisiaceho súdneho spisu, ktorý si zadovážil, dospel k záveru, že nezistil porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza: *„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že žalobca je vlastníkom prístavku, v ktorom sa nachádza schodište, výťahy, výťahové šachty, ktorý je znázornený v prílohe znaleckého posudku Ing. M. G. č. 48/2009 pod foto č. 1 ako schodište a výťahy, ktorý je súčasťou nehnuteľnosti súpisné č. 12577 - starej mraziarenskej kocky zapísanej na LV č. 13117 k. ú. P. a ktorý sa nachádza na parcele KN č. 6214/2007 - zastavané plochy a nádvoria zapísanej na LV č. 6677 k. ú. P.*

Ďalej vyslovil, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietá a že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z pôvodnej projektovej dokumentácie a znaleckého, posudku Ing. G. vyplynulo, že tzv. prístavok, ktorý obsahuje výťahové šachty a schody, je súčasťou starej mraziarenskej kocky - budovy súpisné č. 12577. Prístavok prechádza až do podkrovia starej mraziarenskej kocky, má šesť nadzemných podlaží prepojených na starú mraziarensku kocku. Stotožnil sa so záverom znalca, že prístavok nie je možné oddeliť od starej mraziarenskej kocky (SMK) bez jej znehodnotenia, ktoré predstavuje znemožnenie vertikálnej komunikácie medzi jednotlivými podlažiami v budove. Je jeho súčasťou, teda súčasťou budovy súpisného č. 12577. Uviedol, že charakteristikou súčasti veci je totiž jej neoddeliteľnosť, ktorou sa nerozumie len fyzická neoddeliteľnosť, ale aj funkčná, dokonca aj estetická alebo iná. Za znehodnotenie sa potom považuje stav, keď hlavná vec v porovnaní so stavom pred oddelením jej súčasti, slúži svojmu pôvodnému účelu menej kvalitne alebo mu nemôže slúžiť vôbec. V danom prípade SMK bez prístavku sa nemôže vôbec užívať, je nefunkčná. Súčasť veci sa prevádza aj s vecou hlavnou, nie je

samostatným predmetom právneho vzťahu, je vždy vo vlastníctve veci ako celku, nemusí byť ani špecifikovaná v zmluve o prevode hlavnej veci, pretože prevod sa v každom prípade vzťahuje aj na ňu. V predmetnej kúpnej zmluve, ktorou žalobca nadobudol vlastníctvo k SMK bol odkaz na znalecký posudok so špecifikáciou prevádzanej nehnuteľnosti, pričom aj v samotnej zmluve ako predmet prevodu sa uvádzajú aj schody, výťahy a výťahová šachta. Zároveň prvostupňový súd poukázal, že daný spor a určitý právny chaos zaviniť sám žalovaný, ktorý sa stal vlastníkom všetkých nehnuteľností pôvodného vlastníka Mraziarne, a. s., teda SMK, novej mraziarenskej kocky, budovy súpisné č. 13098, ktoré tvorili jeden celok. Z iniciatívy žalovaného k jednotlivým budovám boli postupne udelené samostatné súpisné čísla, hoci najmä v prípade SMK a budovy súpisné č. 13098 neboli k tomu vytvorené podmienky a súpisné číslo budovy 13098 bolo dokonca udelené bez vyjadrenia stavebného úradu. Úmyselne tak vytvoril právny stav, keď vytvoril predpoklady pre samostatné prevody jednotlivých budov, pričom budovu SMK daroval obchodnej spoločnosti, ktorá sa následne dostala do konkurzu a s ktorou bol žalovaný personálne prepojený. Za tento stav, ktorý sám spôsobil, má niesť aj zodpovednosť.

Mal za preukázané, že prístavok obsahujúci výťahy a schodište je súčasťou starej mraziarenskej kocky, bol predmetom prevodu kúpnej zmluvy, nehnuteľnosť, ktorú nadobudol žalobca. V tejto kúpnej zmluve je uvedený aj ako predmet prevodu. V tejto časti považoval za dôvodné žalobe vyhovieť. Iná situácia bola v súvislosti s nakladacou rampou, ktorá bola taktiež predmetom žaloby. Uviedol, že nakladaciu rampu je treba považovať za stavbu. Ako stavba rozhodne nie je súčasťou pozemku. Z hľadiska jej funkčného určenia možno ju považovať za príslušenstvo hlavnej stavby, k čomu dospel aj znalec. Ten konštatoval, že terajšia nakladacia rampa sa líši od pôvodnej, ktorá podľa projektovej dokumentácie mala šírku len 3,3 m, pričom súčasne je široká 8 až 9,3 m. V minulosti bola postavená nová nakladacia rampa, ktorej vlastníkom sa stal jej stavebník, rozhodne nie žalobca. Vychádzajúc z charakteristiky príslušenstva veci, v prípade jej prevodu musí byť v zmluve príslušenstvo veci špecifikované, inak k zmene jeho vlastníctva nedôjde. V danom prípade nakladacia rampa nebola predmetom kúpnej zmluvy žalobcu, toho si žalobca musí byť vedomý, pretože v kúpnej zmluve v článku 5, bodu 2 ods. 3 sa predajca zaviazal, že bude vyvíjať činnosť, aby kupujúci mohol v budúcnosti nadobudnúť vlastnícke právo k nakladacej rampe. Žalobcovi nesvedčí žiadny titul nadobudnutia vlastníctva, preto v tejto časti žalobu

zamietol. Otázku prístupu k stavbe je možné riešiť aj inými právnymi prostriedkami. V súvislosti s naliehavým právnym záujmom na podanej žalobe uviedol, že žalobca má naliehavý právny záujem, pretože sa ňou vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov, predíde sa prípadným žalobám na plnenie. Určovacia žaloba je prípustná vždy v prípade spornosti v právnych vzťahoch týkajúcich sa nehnuteľnosti. Nestotožnil sa s názorom o neurčitosti petitu vzhľadom na nemožnosť zápisu v katastri. Konštatoval, že sporný prístavok netvorí samostatnú stavbu, a preto nikdy nebol a nemôže byť zapísaný samostatne v katastri, nehnuteľností ako stavba. Vo výroku bol dostatočne špecifikovaný tak, aby bol jasný, zrozumiteľný a identifikovaný. Úvahy žalovaného o neplatnosti kúpnej zmluvy žalobcu, ktoré boli prenesené v rámci záverečného prednesu právneho zástupcu žalovaného, považoval za právne irelevantné. Aj keby nedošlo k úhrade kúpnej ceny, neznamená to, že zmluva je neplatná, keďže k odstúpeniu od zmluvy nedošlo. Pokiaľ žalovaný žiadal doplniť dokazovanie opatrením konkurzného súdu 6K 182/05 zo dňa 19. 2. 2007, ktorým mal byť vydaný súhlas k odpredaju nehnuteľnosti žalobcovi, uviedol, že toto opatrenie bolo konštatované aj v samotnej kúpnej zmluve a nepochybne súhlas bol daný, pretože inak by k prevodu nedošlo. Spomínané opatrenie nemôže ovplyvniť rozhodnutie v tejto veci, podobne, ako aj spis súdu sp. zn. 20C 54/2007, ktorý žalovaný žiadal pripojiť a ktorý sa týkal rozhodovania o vecnom bremene vo forme práva cesty. Takýto postup žalovaného bol len snahou o oddialenie rozhodnutia vo veci. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 2 tak, že žiadny z účastníkov nemal vo veci plný úspech.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, a to proti výroku, ktorým súd rozhodol, že žalobca je vlastníkom prístavku. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť mu vzniknuté trovy celého konania. Poukázal, že žalobca podal určovaciu žalobu, pričom vo výroku takéto určenie absentuje. Žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení a tento nie je zrejmý ani z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Platí zásada, že nie je možné žalovať na určenie tam, kde sa dá žalovať na plnenie. Žalobca mal možnosť vec riešiť iným spôsobom právnej ochrany. Túto skutočnosť súd nedostatočne skúmal pred tým, ako začal vec posudzovať. Naliehavosťou právneho záujmu sa súd zaoberal až nakoniec, pričom uviedol, že takouto určovacou žalobou sa vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov a predíde sa ňou prípadným žalobám na plnenie. Odklon od zaužívej

praxe prvostupňový súd nevysvetlil a rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Poukázal na princíp právnej istoty článok 1 ods. 1 Ústavy a rozhodnutie ústavného súdu PL. ÚS 36/95, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva a tiež požiadavka, aby na určité právne relevantnú otázku pri opakovaných rovnakých podmienkach sa dala rovnaká odpoveď. Obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom. Rozdiely súdnych rozhodnutí sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ale úlohou Najvyššieho súdu je usmerňovať takéto protirečivé rozsudky. Podľa názoru Ústavného súdu (nález III. ÚS 192/06 z 3. 11. 2006), ak súd rieši právnu otázku, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy a môže tým porušiť právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy. Preto pravidlo, že kto sa chce odchyliť od súdneho precedensu alebo ustálenej súdnej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, je považovaný jedno zo základných pravidiel právnej argumentácie (napr. ALEXY, R: A Theory of legal argumentation. A Theory of rational discourse theory of legal justification. Oxford: Clarendon Press, 1989, s. 277 - 278. Súd prvého stupňa nevykonal vo veci potrebné dokazovanie. Už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 16. 3. 2009 uviedol, že žalobca nadobudol majetok v konkurznom skonaní, pričom predmetom prevodu majetku úpadcu od správcu konkurznej podstaty môže byť len to, čo je zaradené do súpisu podstaty. Predmetný prístavok nebol zaradený do súpisu konkurznej podstaty a tieto okolnosti bolo potrebné súdom skúmať a preveriť. Preto aj súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci. Len majetok, zaradený do súpisu konkurznej podstaty môže byť ocenený a môže byť predmetom predaja. Ak sú pochybnosti, či vec sa zapíše do konkurznej podstaty, resp. či vec do konkurznej podstaty patrí, zapíše sa s poznámkou. V súpise však v podstate absentuje akákoľvek poznámka o takýchto dôvodoch. Správca konkurznej podstaty nikdy predmetný majetok do súpisu nezaradil, nebol ocenený a nemohol byť predmetom prevodu, ktorý schválil konkurzný súd svojím rozhodnutím opatrením. Predmetná stavba, ktorá sa nazýva prístavok je ich majetkom. Tento majetok považuje za svoje vlastníctvo a ak by správca konkurznej podstaty o tom zaradení do súpisu podstaty rozhodol inak, boli by podali na

príslušný konkurzný súd žalobu na ochranu vlastníckych práv, pretože je jediný, ktorý je príslušný vo veci konať. Správca však nezaradil túto vec do súpisu, a teda nemohla byť ani ocenená. Ak súd konštatoval, že súčasťou SMK je aj prístavok, pretože mal byť predmetom prevodu kúpnej zmluvy od správcu konkurznej podstaty, konštatoval nesprávne. Z dokazovania vyplynul, že prístavok je samostatnou časťou stavby odlišnou od starej mraziarenskej kocky. Mesto P. vydalo súpisné číslo k tejto stavbe následne po tom, čo v minulosti boli pridelené súpisné čísla len areálom štátnych stavieb, nie jednotlivým stavbám. Ak sa k tomu nevyjadril stavebný úrad, nemôže to byť na ťarchu žalovaného. Žiadosťou o pridelenie súpisných čísel naplňali obsah platného právneho predpisu, a neiniciovali právny chaos, ako tu uviedol súd prvého stupňa. Nehnutelnosť darovali preto, že mali oprávnenie nakladať so svojím majetkom a nešlo o protiprávny úkon. Jeho cieľom bolo práve zabezpečiť stav, aby bol konkurz odvrátený. Konkurz nakoniec vyhlásený bol a predmetný majetok sa stal jeho súčasťou. To, že ho vtedajší správca predal hlboko pod cenu, bolo aj príčinou jeho výmeny. Z ich strany išlo o konanie dobromyseľné, slušné a zákonné. Naopak súdnym rozhodnutím sa vytvoril stav, keď užívať nehnuteľnosť bez schodov nebudú môcť nad ich majetok bol znehodnotený. Žalobca však aj doteraz nerušene mohol používať, pretože mal možnosť nerušeného vstupu do svojej nehnuteľnosti cez samostatne uzamykateľný vstup i na jednotlivé podlažia. Poukázal i na špeciálny režim prevodu majetku v konkurznom konaní a v súvislosti s tým aj potrebu doplnenia dokazovania v dotknutej časti. Návrh na vykonanie dokazovania priniesli po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu na pojednávaní a po výzve súdu, aby návrhy súdu predniesli. Nie z dôvodu oddialenia rozhodnutia vo veci samej...

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v úst. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. V súvislosti s námietkami uvedenými v odvolaní poukazuje na to, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne vyvodil právne závery a vo vecí aj správne rozhodol, pričom odvolací súd konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

K odvolacím námietkam žalovaného uvádza, že nie je podstatné, že prvostupňový súd až v závere svojho rozhodnutia uviedol, že sa zaoberal aj právnym záujmom na podanej

žalobe, pretože to bez všetkého neznamena, žeby sa ním nezaoberal vôbec. Prvostupňový súd správne postupoval a posúdil aj dostatok naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení. Nepochybne zistil, že medzi účastníkmi trvá spornosť týchto vzťahov, ktorú je možné vyriešiť len určovacou žalobou, pretože sa ňou skutočne vytvorí rámec pre právne vzťahy účastníkov do budúcnosti.

V zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Žalovaný neuviedol riadne podstatné námietky k rozhodnutiu súdu o tom, že súčasťou SMK je aj prístavok. Uvádza síce, že prístavok je samostatnou časťou stavby, odlišnou od stavby SMK, avšak v tomto smere odvolací súd poukazuje na vykonané dokazovanie súdom prvého stupňa, predovšetkým znalecké dokazovanie znalcom Ing. G. Z jeho záverov, predovšetkým z projektovej dokumentácie vyplynulo, že SMK tvorila hlavné priestory v tzv. hlavnej budove. Jej súčasťou bol aj prístavok, kde bolo schodište a výťahy. Ak by prístavok slúžil iba pre terajšiu stavbu číslo súpisné 13098 na parcele č. 6214/27, mal by iba dve nadzemné podlažia (nie 6) a nepokračoval by až do podkrovia SMK. Z projektu vyplýva, že prístavok spolu so SMK stoja na spoločnej základovej doske. Z týchto záverov vychádzal aj súd prvého stupňa pri rozhodnutí vo veci, stotožnil sa so závermi znalca aj v tom, že prístavok nie je možné oddeliť od SMK bez jej zhodnotenia. Túto otázku posúdil aj v právnej rovine a s poukazom na právnu teóriu charakterizujúcu súčasť veci správne uzavrel, že súčasť veci sa prevádza s hlavnou vecou, nie je samostatným predmetom právneho vzťahu, je vždy vo vlastníctve veci ako celku. Správny bol odkaz súdu prvého stupňa aj na kúpnu zmluvu, ktorou žalobca nadobúdala vlastníctvo k SMK, v zmluve ktorej sa konštatoval ako predmet prevodu aj schody, výťahy a výťahová šachta. Preto túto odvolaciu námietku zo strany žalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

K ďalším námietkam žalovaného odvolací súd dodáva, že prvostupňový súd riadne vyhodnotil aj jeho návrh na pripojenie konkurzného spisu. Poukázal, že z obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 19. 3. 2007 vyplýva (z článku 2, bodu 3 tejto zmluvy), že konkurzným, súdom vo veci 6K 162/2005 Krajského súdu v Košiciach bol vyslovený súhlas s predajom nehnuteľnosti patriacej do konkurznej podstaty mimo dražby. Preto vykonávanie tohto dôkazu k týmto skutočnostiam by bolo z pohľadu predmetu konania nevhodné a neúčelné.“

Ako vyplýva z citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu a zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, dôvody sťažnosti sú zhodné s dôvodmi, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojom odvolaní proti rozsudku prvého stupňa.

Ústavný súd opätovne poukazuje na už uvedený princíp subsidiarity a konštatuje, že dôvodmi odvolania proti rozsudku okresného súdu sa vysporiadal krajský súd v napadnutom rozsudku. Ústavný súd nie je ďalšou „odvolacou inštanciou“, a preto nie je jeho úlohou opätovne rozhodovať o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktorý je podľa názoru sťažovateľky „nezákonný“. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je ústavný súd oprávnený posudzovať len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu.

Krajský súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľkou nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil a aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnenému názoru.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti

alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že žaloba mala byť zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, pretože bolo možné podať žalobu o plnenie, ktorá vylučuje podanie určovacej žaloby, ústavný súd uvádza, že súhlasí so sťažovateľkou, že naliehavý právny záujem je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Avšak už nemôže súhlasiť s tvrdením, že naliehavý právny záujem nie je daný vždy vtedy, ak možno žalovať o plnenie. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 24/1995) vyplýva, že naliehavý právny záujem na určovacej žalobe je daný aj vtedy, ak takéto určenie môže predísť žalobe o plnenie. Podľa názoru krajského súdu sa určovacou žalobou vytvorí rámec pre právne vzťahy účastníkov do budúca, keďže trvá spornosť vzťahov k predmetu určovacej žaloby. Je teda zrejmé, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nepostupoval v rozpore s ustálenou súdnou praxou tak, ako to tvrdí sťažovateľka, pretože podanou žalobou sa vytvoril právny rámec pre vzťahy účastníkov konania do budúca, pričom už nie je potrebné žalovať o plnenie.

Sťažovateľka tvrdí, že podľa vyjadrenia Správy katastra P. rozsudok okresného súdu, resp. rozsudok krajského súdu nie je možné do katastra nehnuteľností zapísať záznamom, pričom i táto skutočnosť podľa nej nasvedčuje tomu, že rozsudok krajského súdu je nezákonný. K týmto tvrdeniam sťažovateľky ústavný súd uvádza, že ak sťažovateľka neuviedla v odvolaní proti rozsudku okresného súdu aj tieto dôvody, nesplnila tak základný ústavný predpoklad na založenie právomoci ústavného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na tú skutočnosť, že všeobecný súd určil vlastnícke právo k súčasť veci. Súčasť veci patrí vždy vlastníčkovi hlavnej veci, nemôže byť predmetom samostatného

prevodu, a preto nemôže byť ani zapísaná ako samostatná nehnuteľnosť v katastri nehnuteľností.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva aj v tom, že krajský súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd môže rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania za podmienok upravených v § 214 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V prípade, že odvolací súd rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania bez toho, aby na to boli splnené zákonné predpoklady, takéto konanie možno kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom. Keďže odňatie možnosti konať pred súdom je podľa § 237 písm. f) OSP dovolacím dôvodom, sťažovateľka mala možnosť napadnúť rozsudok krajského súdu dovolaním. Ústavný súd opätovne poukazuje na subsidiaritu právomoci ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach. Keďže sťažovateľka svoju možnosť podať dovolanie nevyužila, nevyčerpala tak opravný prostriedok, ktorý zákon pripúšťa na ochranu jej základných práv, a preto ústavný súd musel sťažnosť aj v tejto časti zamietnuť pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd sa taktiež zaoberal tvrdením sťažovateľky o tom, že krajský súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku okresného súdu v čase, keď už žalobca nebol vo veci aktívne legitimovaný, pretože dražbou v exekučnom konaní došlo k zmene vlastníka hlavnej veci. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že skutočne hlavná vec bola 19. apríla 2010 predmetom dražby realizovanej exekútorom, pričom došlo k udeleniu príklepu v prospech Investičná Správcovská, s. r. o.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že samotné udelenie príklepu neznamena, že ten, komu bol príklep udelený, sa stáva bez ďalšieho vlastníkom draženej veci. K nadobudnutiu vlastníckeho práva v dražbe musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to udelenie príklepu a schválenie príklepu súdom, pričom splnením týchto dvoch podmienok sa vydražiteľ stáva vlastníkom draženej veci, a to spätne ku dňu udelenia príklepu. Príklep bol schválený uznesením Okresného súdu Košice sp. zn. 39 Er 103/2010 z 15. júna 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. júna 2010. Je teda zrejmé, že v čase rozhodovania krajského súdu neboli ešte splnené podmienky potrebné na nadobudnutie

vlastníckeho práva vydražiteľom. K tvrdeným skutočnostiam o tom, že žalobca podal 1. júla 2010 dovolanie a to napriek tomu, že už nie je vlastníkom hlavnej veci, a teda veci, od ktorej je potrebné odvíjať vlastníctvo k súčasťi veci, ústavný súd uvádza, že ide o skutočnosti, ktoré bude posudzovať dovolací súd pri rozhodovaní o dovolaní, a preto nemôžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

K sťažovateľkou namietanému porušeniu práv hmotnoprávneho charakteru podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy ústavný súd uvádza, že absencia porušenia ústavnoprocených princípov v zásade vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nebolo možné vysloviť ani porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010